

магия имъ било правено. И какъ ги каза Консула? Авруна? Не, не авруна. Какъ бѣше? Татаръ-Христо и сега не можа да оправи тазъ дума и го хвана ядъ, че за туй преди малко Консула бѣше го нарекълъ дебела глава.

Татаръ-Христо си поржча още едно шишенце. Консула взелъ тия клечки,—продължи да си мисли той,—отъ Спасъ Сребряка, училищния слуга. Далъ му за тѣхъ осемъ крини жито. Ако Спасъ е ималъ таквизъ клечки и можелъ да намира имане съ тѣхъ, защо слугува въ училището и защо ходи съ кърпени гащи? Праздна работа тя,—реши въ ума си Татаръ-Христо. Кой знай пъкъ? Може Консула да има късметъ. Въ земята че има пари—има, стига да знаешъ само де сж. Най-после да отиде пъкъ съ Консула. Едно отиване до Чамурлий не е голѣма работа.

Той потърси съ очи Консула, който бѣше седналъ сега при Костадинъ ловеца. Татаръ-Христо го погледна, Консула погледна него, прочитъ имъ се срещнаха. Както приказваше съ Костадина, Консула направи двата си прѣста като вила и ги наведе къмъ земята. Татаръ-Христо го разбра, понаведе клепачитѣ си и се позасмѣ. Консула повтори тоя знакъ два-три пжти. Костадинъ го забеляза и каза:

— Бай Василе, какво показвашъ? Какви уши правишъ? Да не си видѣлъ нейде нѣкой заякъ?